

ปัญหาการตีความสัมพันธสารประเภทขบขัน

สำหรับบทนี้เป็นการวิเคราะห์ในประเด็นของปัญหาการตีความสัมพันธสารประเภทขบขันที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ คอลัมน์ “เฮฮาหน้าทะเล้น” โดยศึกษาจากแบบสอบถามที่แจกให้กับกลุ่มประชากรตัวอย่าง 2 กลุ่ม ที่มีความแตกต่างกันตามตัวแปรสังคมคือ ความแตกต่างทางการศึกษา กำหนดกลุ่มประชากรตัวอย่างกลุ่มละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน แยกเป็นกลุ่มระดับการศึกษาภาคบังคับ (มัธยมศึกษาปีที่ 3) และกลุ่มระดับปริญญาตรี (ชั้นปีที่ 4) ทั้งนี้ก็เพื่อจะศึกษาว่า กลุ่มประชากรตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะส่งผลทำให้เกิดความแตกต่างในการตีความหรือไม่ อย่างไร รวมถึงศึกษาด้วยว่าหากเกิดปัญหาในการตีความสัมพันธสารขึ้น ปัญหานั้นมีสาเหตุมาจากปัจจัยใด จากตัวภาษาเองหรือจากปัจจัยทางด้านสังคมวัฒนธรรม ทั้งนี้เนื่องจากสัมพันธสารประเภทขบขันที่นำมาศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ มีเนื้อหาอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมวัฒนธรรมอื่น โดยเฉพาะวัฒนธรรมทางตะวันตก ดังนั้นในบทนี้ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วนคือ วิเคราะห์การตีความสัมพันธสารประเภทขบขัน และวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการตีความสัมพันธสารประเภทขบขัน

5.1 การตีความสัมพันธสารประเภทขบขัน

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่ากลุ่มประชากรตัวอย่างที่ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ มีตัวแปรทางสังคมที่ต่างกันนั่นคือ ตัวแปรทางการศึกษา ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่าระดับการศึกษาที่ต่างกันนั้นจะส่งผลต่อการตีความสัมพันธสารประเภทขบขันหรือ เพียงใด ซึ่งจากการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยแจกให้กับกลุ่มประชากรตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มทดลองอ่านและกรอกข้อมูลพบว่า ระดับการศึกษาที่ต่างกันส่งผลต่อการทำความเข้าใจสัมพันธสารประเภทขบขันจริง กล่าวคือ กลุ่มประชากรตัวอย่างระดับปริญญาตรี (ชั้นปีที่ 4) มีความสามารถในการตีความสัมพันธสารประเภทขบขันแตกต่างกันกับ (ดีกว่า) กลุ่มประชากรตัวอย่างระดับการศึกษาคะบังคับ (มัธยมศึกษาปีที่ 3) ดังแสดงในตาราง

ตาราง 10 ความเข้าใจในสัมพันธสารประเภทบทชั้นเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มประชากรตัวอย่าง
ระดับการศึกษาภาคบังคับ (มัธยมศึกษาปีที่ 3) และระดับปริญญาตรี (ชั้นปีที่ 4)

ลำดับหัวเรื่อง	มัธยมศึกษาปีที่ 3		ปริญญาตรีชั้นปีที่ 4		รวม	
	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ
หัวเรื่องที่ 1	23	7	23	7	46	14
หัวเรื่องที่ 2	19	11	19	11	38	22
หัวเรื่องที่ 3	19	11	26	4	45	15
หัวเรื่องที่ 4	16	14	24	6	40	20
หัวเรื่องที่ 5	20	10	28	2	48	12
หัวเรื่องที่ 6	23	7	27	3	50	10
หัวเรื่องที่ 7	22	8	25	5	47	13
หัวเรื่องที่ 8	17	13	23	7	40	20
หัวเรื่องที่ 9	17	13	20	10	37	23
หัวเรื่องที่ 10	16	14	27	3	43	17
หัวเรื่องที่ 11	24	6	18	12	42	18
หัวเรื่องที่ 12	20	10	23	7	43	17
หัวเรื่องที่ 13	19	11	27	3	46	14
หัวเรื่องที่ 14	20	10	28	2	48	12
หัวเรื่องที่ 15	25	5	26	4	51	9
หัวเรื่องที่ 16	20	10	29	1	49	11
หัวเรื่องที่ 17	24	6	29	1	53	7
หัวเรื่องที่ 18	19	11	26	4	45	15
หัวเรื่องที่ 19	23	7	27	3	50	10
หัวเรื่องที่ 20	24	6	25	5	49	11
ค่าเฉลี่ย	20.5	9.5	25	5	45.5	14.5
ค่าร้อยละ	68.33	31.67	83.33	16.67	75.83	24.17
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	2.83	2.83	3.17	3.17	4.26	4.36

จะเห็นได้ว่ากลุ่มประชากรตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการตีความสัมพันธสารประเภทขบขันแตกต่างกัน โดยกลุ่มประชากรตัวอย่างระดับปริญญาตรี (ชั้นปีที่ 4) สามารถตีความหรือทำความเข้าใจสัมพันธสารประเภทขบขันโดยตลอดเรื่องได้ดีกว่า คิดเป็นร้อยละ 83.33 ขณะที่กลุ่มระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 สามารถตีความสัมพันธสารประเภทขบขันโดยตลอดเรื่องได้ คิดเป็นร้อยละ 68.33 ซึ่งเป็นความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ค่าแบบสอบถาม = 1.729)

5.2 ปัญหาที่เกิดจากการตีความสัมพันธสารประเภทขบขัน

หลังจากได้ข้อสรุปว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันส่งผลต่อการตีความแล้ว ในส่วนนี้ก็จะได้พูดถึงประเด็นที่ต่อเนื่องกัน นั่นคือ ปัญหาที่เกิดจากการตีความสัมพันธสารประเภทขบขันที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ คอลัมน์ “เฮฮาหน้าทะเล้น”

จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาในการตีความสัมพันธสารประเภทขบขันคือ ปัจจัยทางด้านตัวภาษา ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 11 ลักษณะภาษาที่ก่อให้เกิดปัญหาในการตีความสัมพันธสารประเภทขบขัน

ลักษณะภาษาที่ก่อให้เกิดปัญหาในการตีความ	ความถี่ในการปรากฏ	ร้อยละ
1. การใช้ภาษาเชื่อมโยงความไม่เหมาะสม	11	5.91
2. การละคำหรือวลี	20	10.75
3. การใช้คำสแลง	3	1.61
4. การใช้คำทับศัพท์	57	30.65
5. การใช้อักษรย่อ	6	3.23
6. การใช้ฉายานาม	60	32.26
7. การใช้สำนวน	29	15.59
รวม	186	100

จะเห็นได้ว่าลักษณะภาษาที่ก่อให้เกิดปัญหาในการตีความสัมพันธสารประเภทขบขัน โดยมากแล้วเป็นการใช้ชื่อยานาม ซึ่งพบอัตราความถี่ในการปรากฏถึงร้อยละ 32.26 รองลงมาคือ การใช้คำทับศัพท์ คิดเป็นร้อยละ 30.65 การใช้สำนวน คิดเป็นร้อยละ 15.59 การละคำหรือวลี คิดเป็นร้อยละ 10.75 การใช้ภาษาเชื่อมโยงความไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 5.91 การใช้อักษรย่อ คิดเป็นร้อยละ 3.23 และการใช้คำสแลง คิดเป็นร้อยละ 1.61 ตามลำดับ

ปัจจัยทางด้านตัวภาษา เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้กลุ่มประชากรตัวอย่างทำความเข้าใจสัมพันธสารประเภทขบขันได้ไม่ดีเท่าที่ควร จากการศึกษาพบว่า มีลักษณะการใช้ภาษาที่ก่อให้เกิดปัญหาในการตีความสัมพันธสารประเภทขบขัน 7 ลักษณะ ได้แก่

1. การใช้ภาษาเชื่อมโยงความไม่เหมาะสม หมายถึง การขาดการเชื่อมโยงหรือมีการเชื่อมโยงความที่ไม่เหมาะสม ทำให้เนื้อหาขาดความเป็นเอกภาพ
ยกตัวอย่าง 1

ผู้จัดการไร้เกษตรกรรมวัย 47 ปี เหลือแต่แขนข้างซ้ายตั้งแต่ข้อศอกขึ้นไปเท่านั้น หลังจากโดนจระเข้กัด เหตุเกิดที่ไร่มะนาวในจังหวัดลพบุรีไปทางตอนเหนือของประเทศ ซึ่งเกือบทำให้เขาตายไปแล้ว...

(แบบสอบถามเรื่องที่ 1)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ประโยคที่ขีดเส้นใต้เป็นการใช้ภาษาเชื่อมโยงความที่ไม่ต่อเนื่องกัน กล่าวคือเป็นการวางคำเชื่อมขยายความผิดตำแหน่ง ที่เหมาะสมควรจะตามหลัง “...หลังจากโดนจระเข้กัด”

ยกตัวอย่าง 2

ศาลประเทศแคเมอรูนตัดสินจำคุก 1 ปี ชาย 2 คน หลังจากรับสารภาพตลอดข้อหาว่ามีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายในประเทศแห่งภูมิภาคแอฟริกาตอนกลางแห่งนี้

เรื่องความสัมพันธ์ที่อื้อฉาวเกิดเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา ถึงขั้นติดคุกติดตะรางก็เพราะมีการไปแจ้งความเรื่องขโมยโทรศัพท์มือถือตำรวจ แล้วในที่สุดคำสารภาพก็ออกมาจากปากชายผู้ชายตัวดำว่ายอมพละกายส่วนบนหันท้ายให้กับชายผู้รับประทานตัวดำ เพราะเขาสัญญาว่าจะหาทางพาไปขุดทองประเทศในยุโรป

(แบบสอบถามเรื่องที่ 12)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ประโยคที่ขีดเส้นใต้เป็นเรื่องที่ไม่สัมพันธ์กับข้อความนี้และขาดการเชื่อมโยงความ

ยกตัวอย่าง 3

ต่อกันด้วยข่าวที่สอง จากหนังสือพิมพ์ปักกิ่ง มอร์นิง โพสต์ รายงานว่าจีนกำลังหาทางใช้นโยบายทหารปลอดเสียงกรน ดังนั้นต่อไปการเกณฑ์ทหารใหม่เข้าประจำโรงเรียนทหารนั้นจะไม่รับคนที่มีปัญหาอนกรนเสียงดัง นอกจากนั้นพวกที่ชอบสักตามร่างกายก็จะไม่รับด้วย รวมถึงพวกที่เคยเสพยา

รายงานข่าวบอกว่าเสียงกรนถือว่ารบกวนส่วนรวม ก็เลยออกเป็นกฎไม่รับคนกรนเสียงดังมาเป็นทหารเด็ดขาด แต่ข่าวก็ไม่ได้กำหนดว่าเสียงกรนดังขนาดไหนคือบรรทัดฐานของคำสั่งห้ามนี้ ซึ่งก็จะต้องมีการตรวจปัสสาวะเพื่อหาสารเสพติดด้วย

(แบบสอบถามเรื่องที่ 18)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ประโยคที่ขีดเส้นใต้เป็นการใช้ภาษาเชื่อมโยงความ “ซึ่ง” ที่ไม่สอดคล้องกับใจความก่อนหน้าในย่อหน้าเดียวกัน ควรจะใช้คำเชื่อมคือ “นอกจากนี้” แทน

2. การละคำหรือวลี เป็นการละคำหรือวลีที่ไม่เหมาะสม กลุ่มประชากรตัวอย่างไม่สามารถทำความเข้าใจในส่วนที่มีการละได้

ยกตัวอย่าง 1

ปีเตอร์ อับราฮัมซี มีคำขอโทษ $\emptyset$ ที่ทำแหวนแต่งงานหายไป โดนจะเข้เข้าไปนะซิ แถมยังมีแขนเข้าไปทั้งข้างอีกด้วย

(แบบสอบถามเรื่องที่ 1)

$\emptyset$ แทนการละคำที่ไม่บ่งว่าขอโทษใคร ทำให้เกิดความสงสัยขึ้น

ยกตัวอย่าง 2

ใครจะอยู่ฝ่ายไหนก็ว่ากันไป แต่ที่ประเทศอังกฤษ รัฐบาลได้ปล่อยโฆษณาเป็นคำเตือนสำหรับคุณผู้ชายโดยเฉพาะเลยว่า จะต้องได้รับความยินยอมพร้อมใจจากฝ่ายหญิงด้วยนะ หากอยากจะมีเซ็กซ์กันด้วย หาไม่แล้วคุณมีสิทธิติดคุกเขาได้ง่ายๆ นะ ชิบอกให้

ภาพโฆษณาในนิตยสารเป็นภาพผู้ชายคนหนึ่ง นั่งหยอหยอกอยู่บนเตียงในห้องซัง พร้อมกับมีคำเตือนเขียนเอาไว้ว่า “หากเขาไม่เซย์เยส ใครจะมานอน $\emptyset$ เป็นเพื่อนคุณ”

(แบบสอบถามเรื่องที่ 2)

$\emptyset$ ละวลีคือ “ในคุก”

ยกตัวอย่าง 3

กองทัพลิงกระรอกแห่งสวนสัตว์กรุงลอนดอน ถูกกำจัดจุดอ่อนเป็นที่เรียบร้อย

หลังจากที่พวกมันแสดงความเป็นลิงออกมามากเกินไป ด้วยการคว้าเอาโทรศัพท์มือถือของนักท่องเที่ยว...

เจ้าหน้าที่ของสวนสัตว์จึงต้องจัดการฝึกอบรมกันใหม่หวังว่าจะแก่นิสัยพวกอหิยบ อีฉวย พวกขโมย $\emptyset$ เข้าไปเล่นของลิงเหล่านี้...

(แบบสอบถามเรื่องที่ 6)

$\emptyset$ ละนามวลีคือ “โทรศัพท์”

3. การใช้คำสแลง (Slang) หมายถึง การใช้ถ้อยคำที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับว่าถูกต้อง (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542) ยกตัวอย่าง 1

ฟุตบอลโลกงวดนี้จะไม่แข่งขันในระหว่างวันที่ 9 มิ.ย. – 9 ก.ค. ที่ประเทศเยอรมนี อย่างลิมส์งคูปองมารวมชิงโชคกับ “เดลินิวส์” ซึ่งทีมเต็งจ๋าอันดับ 1 ก็คือแชมป์เก่า “บราซิล” ภายใต้การนำของกุนซือ “คาร์ลอส อัลแบร์โต เปเรร่า” กลยุทธ์หนึ่งที่ยอดโค้ชแซมบ้าผู้นี้ต้องการให้ลูกทีมของเขามีใบหน้าเป็นยิ้มลงสู่สนาม ในฟุตบอลโลกครั้งนี้ก็คือ ไม่ห้ามเรื่องอึบ

(แบบสอบถามเรื่องที่ 4)

คำว่า “เต็งจ๋า” หมายถึง ได้รับการจับตามองเป็นพิเศษ

คำว่า “อึบ” หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

ยกตัวอย่าง 2

สถานบริการทางเพศหรือที่เรียกกันแบบภาษาชาวบ้านก็คือ “ช่อง” ซึ่งก็เป็นแห่งแรกในกรุงเบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี ที่มีข้อตกลงพิเศษให้กับผู้ชายขายแดงที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน ท่านจะได้โอกาสเปิดเชิงครั้งแรกกับสาวบริการที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี...

(แบบสอบถามเรื่องที่ 19)

คำว่า “เปิดเชิง” หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์เป็นครั้งแรก

4. การใช้คำทับศัพท์ (Loan word) หมายถึง การถ่ายทอดคำที่เขียนด้วยตัวอักษรในภาษาหนึ่ง เพื่อใช้เขียนด้วยอักษรอีกแบบหนึ่งสำหรับใช้ในภาษานั้นๆ เช่น การถ่ายทอด เสียงหรือ การถ่ายทอดตัวอักษร (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี)

ยกตัวอย่าง 1

... ภาพโฆษณาในนิตยสาร เป็นภาพผู้ชายคนหนึ่งนั่งหงอยอยู่บนเตียงในห้องซัง พร้อมกับมีคำเตือนเขียนเอาไว้ว่า “หากเขาไม่เซย์เยส ใครจะมานอนเป็นเพื่อนคุณ”

อีกภาพหนึ่งเป็นภาพผู้หญิงมีสัญลักษณ์ “ห้าม” ติดอยู่บนอันเดอร์แวร์พร้อมข้อความ “การมีเซ็กส์กับคนที่ไม่ยอม ต่อไปคุณอาจมีสิทธิไปนอนในคุกก็ได้”

(แบบสอบถามเรื่องที่ 2)

คำว่า “เซย์เยส” ทับศัพท์มาจาก “say yes” หมายถึง กล่าวตกลง/ยินยอม

คำว่า “อันเดอร์แวร์” ทับศัพท์มาจาก “underwear” หมายถึง ชุดชั้นใน

คำว่า “เซ็กส์” ทับศัพท์มาจาก “sex” หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

ยกตัวอย่าง 2

เมื่อก่อนผู้หญิงคนนี้เป็นแดนเซอร์อยู่สวนสนุกดิสนีย์เวิลด์ ด้วยความที่เธอเป็นคนรูปร่างดี หน้าตาสะสวย ดังนั้นเธอจึงเคยรับบทเป็น “ซินเดอเรลล่า” หรือไม่กี่ “สโนว์ไวท์” ปัจจุบันเธอคว้าตำแหน่ง “เพลย์เมท ออฟ เดอะ เยียร์” ของนิตยสารเพลย์บอย

(แบบสอบถามเรื่องที่ 7)

คำว่า “แดนเซอร์” ทับศัพท์มาจาก “dancer” หมายถึง นักเต้นรำ

คำว่า “เพลย์เมท ออฟ เดอะ เยียร์” ทับศัพท์มาจาก “playmate of the year”

หมายถึง เพื่อนเล่น/คู่รักแห่งปี

คำว่า “เพลย์บอย” ทับศัพท์มาจาก “playboy” หมายถึง หนุ่มเจ้าสำราญ

ยกตัวอย่าง 3

มิสเตอร์เนคเกดจากเมืองผู้ดีอังกฤษรายนี้ มีชื่อเสียงสะสมมานานแล้วเรื่องแก้ผ้าเดินเตร็ดเตร่ไปทั่ว ทำทนายกฎหมายอนาจารในที่สาธารณะ ล่าสุดยังไปถอดผ้าถอดผอนบนเครื่องบินอีก

(แบบสอบถามเรื่องที่ 9)

คำว่า “มิสเตอร์เนคเกด” ทับศัพท์มาจาก “Mr. Naked” หมายถึง ผู้ชายที่ชอบ

เปลือยกายล่อนจ้อน

5. การใช้อักษรย่อ เป็นการนำอักษรบางตัวในคำหนึ่งๆ มาใช้เรียกแทนคำเต็มเต็ม (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี) จากการศึกษาพบว่าอักษรย่อจะปรากฏเฉพาะการย่อตำแหน่งของบุคคลเท่านั้น

ยกตัวอย่าง 1

เจฟฟ์ ท็อดด์ ผจก.อัลฟาเบต บาร์ ในย่านเวสต์เอนด์ของลอนดอนบอกว่าเจ้าตุ่มหาสนุกนี้จะตั้งอยู่กลางบาร์เลยให้คนมาใช้ได้ทุกวัน “บางคนมาซื้อเพราะมันอยู่ในบาร์ บางคนก็

จงใจเข้าบาร์มาซื้อเลยเพราะอายุที่จะเดินเข้าร้านเช็กชื้อป...

(แบบสอบถามเรื่องที่ 13)

ผจก. ย่อมาจากคำว่า "ผู้จัดการ"

ยกตัวอย่าง 2

ต่อไปใครเผากระดาษกงเต็กเป็นรูปบ้านพักตากอากาศสุดหรู ระดับวิลล่าริมทะเล รถแก๊งซื้ดาน อีหนูหรืออะไรก็ตาม ที่ทำให้เกิดกิเลสไม่สิ้นสุด จะต้องโดนสอบสวนและลงโทษปรับ ท่าน มท.2 ของจีนออกมาสำหรับอีกรอบ

(แบบสอบถามเรื่องที่ 18)

มท. ย่อมาจากคำว่า "มหาดไทย"

6. การใช้ฉายานาม (Epithet) หมายถึง คำนามหรือวลีที่ใช้แสดงถึงคุณสมบัติ, ลักษณะพิเศษเฉพาะ, คำเรียกชื่อ (พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับใหม่ พ.ศ.2536) จากการศึกษาพบว่าการใช้ฉายานามก่อให้เกิดปัญหาในการตีความมากที่สุดถึงร้อยละ 32.26

ยกตัวอย่าง 1

นักจิตวิทยา อาริค ชิกแมน บอกว่าถ้าผู้ชายขยันทำการบ้าน ยึดมั่น เสียสละและซื่อสัตย์กับแฟนตัวเอง รับรองเลยว่าอัตราการหย่าร้างจะต้องลดลงไปได้ครึ่งหนึ่ง พุดง่าย ๆ ที่กับแฟนละก็ทำเป็นเซื่องซึม แต่พอฟุตบอลทีมโปรดไผล่ออกมาแค่นั้น ไม่ว่าจะสาวกหงส์แดง เด็กผี ปืน สิงโตน้ำเงินคราม ทีมดังในพรีเมียร์ลีก...

(แบบสอบถามเรื่องที่ 3)

คำว่า "สาวกหงส์แดง"	หมายถึง	ผู้ที่ชื่นชอบทีมลิเวอร์พูล
คำว่า "เด็กผี"	หมายถึง	ผู้ที่ชื่นชอบทีมแมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ด
คำว่า "ปืน"	หมายถึง	ทีมอาร์เซนอล
คำว่า "สิงโตน้ำเงินคราม"	หมายถึง	ทีมเชลซี

ยกตัวอย่าง 2

สำหรับเรื่องเช็กชื้อก็เชิญตามสะดวก ยอดโค้ชไฟเขียวมาอย่างนี้ เต็มที่เลยพวก "เหยินเล็ก" กับ "เหยินใหญ่" แต่ก็อย่าลืมนึงประตุสนามใหญ่ด้วยละ

(แบบสอบถามเรื่องที่ 4)

คำว่า "เหยินเล็ก"	หมายถึง	โรนัลดีนโญ
คำว่า "เหยินใหญ่"	หมายถึง	โรนัลโด

ยกตัวอย่าง 3

ดิไซเนอร์แห่งเมืองแฟชั่นมหานครบอมเบย์แดนภารตะ ถูกใบเหลืองแจ้งเตือนว่าต่อไปถ้าออกแบบเสื้อผ้าชุดใดแล้วจะต้องรับประกันว่า จะไม่มีภาพหลุดโชว์หวิวบนแคตวอล์กอย่างเด็ดขาด มิฉะนั้นคุณจะถูกโดนข้อหาอนาจารในที่สาธารณะ

(แบบสอบถามเรื่องที่ 17)

คำว่า “แดนภารตะ” หมายถึง ประเทศอินเดีย

7. การใช้สำนวน หมายถึง ถ้อยคำหรือข้อความที่มีความหมายไม่ตรงตามตัวหรือมีความหมายอื่นแฝงอยู่ (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542)

ยกตัวอย่าง 1

... เรื่องความสัมพันธ์ที่อื้อฉาวเกิดเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา ถึงขั้นติดคุกติดตะรางก็เพราะมีการไปแจ้งความเรื่องขโมยโทรศัพท์มือถือตำรวจ แล้วในที่สุดคำสารภาพก็ออกมาจากปากชายผู้ขายถั่วดำว่า ยอมพลีกายส่วนบนนี้ให้กับชายผู้รับประทานถั่วดำ เพราะเขาสัญญาว่าจะหาทางพาไปชุดทองประเทศในยุโรป

(แบบสอบถามเรื่องที่ 12)

คำว่า “ชายผู้ขายถั่วดำ” และ “ชายผู้รับประทานถั่วดำ” หมายถึง ผู้ชายที่นิยมมีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ

ยกตัวอย่าง 2

สามีภรรยาคนหนึ่งได้รับไฟเขียวจากผู้นำศาสนาว่า หย่าขาดจากกันได้เพราะว่าคุณสามีนั้นเล่นบอกขอย่ากับเมียตอนที่กำลังหลับเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

(แบบสอบถามเรื่องที่ 16)

คำว่า “ไฟเขียว” หมายถึง ได้รับอนุญาต

ยกตัวอย่าง 3

สถานบริการทางเพศหรือที่เรียกกันแบบภาษาชาวบ้านก็คือ “ช่อง” ซึ่งก็เป็นแห่งแรกในกรุงเบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี ที่มีข้อตกลงพิเศษให้กับผู้ชายป้ายแดงที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน ... มีผู้ชายอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่เคยมาเที่ยวช่อง หรือก็ไม่เคยมีเช็ทซ์มาก่อน ดังนั้นที่นี่ก็เลยเป็นช่องแห่งแรกของเมืองนี้ ซึ่งจะจัดโปรโมชั่นพิเศษเปิดจริงให้กับไก่อ่อนสอนชั้นทั้งหลาย ...

(แบบสอบถามเรื่องที่ 19)

คำว่า “ผู้ชายป้ายแดง” และ “ไก่อ่อนสอนชั้น” หมายถึง ผู้ชายที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องเพศมาก่อน

ปัจจัยทางด้านสังคมวัฒนธรรม สำหรับปัจจัยด้านสังคมวัฒนธรรม เป็นเรื่องของ ความแตกต่างทางด้านสังคม วัฒนธรรมความเชื่อ ที่อาจส่งผลกระทบต่อการทำงานเข้าใจสัมพันธ์สาร ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านสังคมวัฒนธรรมนั้นไม่มีผลต่อการตีความสัมพันธ์สารประเภท ขบขัน แต่อย่างใด กล่าวคือกลุ่มประชากรตัวอย่างไม่ได้ตีความสัมพันธ์สารประเภทขบขันที่ได้ อ่าน ผิดไปจากที่ควรจะเป็นหรือแตกต่างกันแต่อย่างใด หากเพียงแต่เกิดความรู้สึกสะอึดสงสัยในเรื่องที่ ได้อ่านว่าเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงหรือไม่ อย่างไรเท่านั้น

ยกตัวอย่าง 1

จำได้ว่าเคยเห็นข่าวแบบนี้มาแล้วที่ประเทศอินเดีย...

“ซิราม มุนดา” เด็กหญิงวัยเพียง 7 ขวบ ถูกบังคับให้แต่งงานกับสุนัขจรจัดอันเป็นส่วนหนึ่งของพิธีกรรมเพื่อแก้เคล็ดจากหายนะที่ครอบงำตัวเธอและครอบครัว เธออยู่ในกลุ่มชนเผ่า สันธาด แล้วฟันบนขึ้นก่อนฟันล่าง แค่นี้ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าลางร้ายปรากฏให้เห็นในตัวเธอ พ่อของเธอ นายคุนตัน มุนดา ซึ่งเป็นคนงานเหมืองถ่านหินบอกว่าก็เลยจับลูกสาวคนนี้แต่งงาน กับสุนัขจรจัดเพื่อปิดเป่าเคราะห์ร้ายให้หมดไปจากตัวเธอและครอบครัว เมื่อลางร้ายหายไปหมด แล้วเธอก็จะกลับมาเป็นปกติสามารถแต่งงานกับคนทั่วไปได้...

(แบบสอบถามเรื่องที่ 11)

เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมความเชื่อเฉพาะกลุ่ม ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องแปลกใหม่ที่กลุ่ม ประชากรตัวอย่างบางคนอาจไม่เคยรู้ ไม่เคยได้ยินมาก่อน จึงก่อให้เกิดความสงสัยหรือไม่เข้าใจว่า มีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นจริงหรือไม่ ในลักษณะใด

ยกตัวอย่าง 2

สามีภรรยาคนหนึ่งได้รับไฟเขียวจากผู้นำศาสนาว่า หย่าขาดจากกันได้เพราะว่า คุณสามีนั้นเล่นบอกลอกหย่ากับเมียตอนที่กำลังหลับเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

สำนักข่าวเพรสทรัสต์ของอินเดียรายงานว่ โซเฮลา อันซารี เล่าเรื่องให้เพื่อนฟังว่า สามีของเธอชื่อ นายอัฟตาบ นั้นได้หลอกล่อว่าขอหย่าออกมาถึง 3 ครั้ง ในขณะที่ตัวเขากำลังหลับ ก็เลยนำเรื่องนี้ไปให้ผู้นำศาสนาช่วยตัดสินว่าเป็นยังไงกันแน่ ซึ่งก็ได้รับคำตอบออกมาว่าตาม หลักการของศาสนาแล้วคำพูดของสามีถือว่าใช้ได้ ดังนั้นชีวิตรักที่อยู่กินกันมา 11 ปี จนมีลูกด้วยกัน 3 คน เป็นอันต้องเลิกร่างกันไปที่สุดในที่สุด

แต่อย่างไรก็ตามเรื่องนี้ยังมีทางออก เพราะตามหลักศาสนาแล้วทั้งคู่สามารถ กลับมาแต่งงานกันใหม่ได้ แต่ต้องรอ 100 วันเป็นอย่างน้อย โดยภรรยาต้องไปอยู่กับผู้ชายคนอื่น หนึ่งคืนเป็นอย่างน้อยแล้วให้ผู้ชายคนนั้นขอหย่า

(แบบสอบถามเรื่องที่ 16)

เรื่องนี้ก็แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมความเชื่อเฉพาะกลุ่มเช่นเดียวกัน ซึ่งจากการศึกษาพบว่ากลุ่มประชากรตัวอย่างส่วนใหญ่เกิดความสงสัยและไม่เข้าใจว่า วัฒนธรรมการครองเรือนของคนในสังคมในเรื่องที่อ่านนั้นเกิดขึ้นจริงหรือไม่ ในลักษณะใด

นอกจากจะศึกษาในประเด็นของความเข้าใจสัมพันธสารดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังศึกษาในประเด็นของการบรรลุวัตถุประสงค์ในสัมพันธสารประเภทขบขันด้วย เพื่อต้องการทราบว่าเมื่อกลุ่มประชากรตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ได้อ่านตัวอย่างสัมพันธสารประเภทขบขันในแบบสอบถามแล้วจะมีความขบขันหรือไม่ และความขบขันสัมพันธ์กับความเข้าใจหรือไม่ อย่างไร ดังที่นำเสนอในตารางต่อไปนี้

ตาราง 12 ความเข้าใจและการบรรลุวัตถุประสงค์ในสัมพันธสารประเภทขบขันของกลุ่มประชากรตัวอย่างระดับการศึกษาภาคบังคับ (มัธยมศึกษาปีที่ 3) และระดับปริญญาตรี (ชั้นปีที่ 4)

กลุ่มประชากรตัวอย่าง	เข้าใจ/ขบขัน	เข้าใจ/ไม่ขบขัน	ไม่เข้าใจ/ขบขัน	ไม่เข้าใจ/ไม่ขบขัน
มัธยมศึกษาปีที่ 3	216	194	29	161
ปริญญาตรีชั้นปีที่ 4	119	381	8	92
รวมทั้งหมด	335	575	37	253
ค่าร้อยละ	27.92	47.92	3.08	21.08

จะเห็นได้ว่ากลุ่มประชากรตัวอย่าง ร้อยละ 49 มีความเข้าใจและขบขันที่สอดคล้องกัน กล่าวคือกลุ่มประชากรตัวอย่างร้อยละ 27.92 มีความเข้าใจในสัมพันธสารประเภทขบขันและเห็นว่าขบขัน และกลุ่มประชากรตัวอย่างร้อยละ 21.08 ไม่มีความเข้าใจในสัมพันธสารประเภทขบขันและเห็นว่าไม่ขบขัน ขณะที่กลุ่มประชากรตัวอย่างร้อยละ 51 มีความเข้าใจและขบขันที่ขัดแย้งกัน กล่าวคือกลุ่มประชากรตัวอย่างร้อยละ 47.92 มีความเข้าใจในสัมพันธสารประเภทขบขันแต่เห็นว่าไม่ขบขัน และกลุ่มประชากรตัวอย่างร้อยละ 3.08 ไม่มีความเข้าใจในสัมพันธสารประเภทขบขันแต่กลับเห็นว่าขบขัน

สำหรับสาเหตุที่ทำให้กลุ่มประชากรตัวอย่าง บรรลุนิเวศประสงค์ของสัมพันธสารประเภท ขบขันนั้น จากการศึกษาพบว่ามีสาเหตุดังนี้

1. กลุ่มประชากรตัวอย่างมีความเข้าใจในสัมพันธสารประเภทขบขันที่ได้อ่านโดยตลอด เรื่อง กล่าวคือสามารถตีความถ้อยคำภาษารวมถึงเนื้อหาที่อ้างอิงสังคมวัฒนธรรมได้

2. กลุ่มประชากรตัวอย่างเห็นว่าสัมพันธสารประเภทขบขันที่ได้อ่าน มีคำหรือข้อความ ขวนขวาน เช่น มุกสุดท้ายนี้ยังกะโฆษณาเหล้าบักจอนนี่ยำดีอกเลย (แบบสอบถามเรื่องที่ 9) มีการสรุปเรื่องแบบเสียดสีหักมุม เช่น *ไม่ต้องเดินรถเข้าเซเวนแล้วเจอ "รับชลาเปาเพิ่มใหม่คะ"* (แบบสอบถามเรื่องที่ 14) รวมถึงมีการใช้คำที่มีความหมายในเชิงบวก เช่น ใช้คำว่า "ต๋อยนุ้ย" แทน คำว่า "อ้วน" (แบบสอบถามเรื่องที่ 10) เป็นต้น

3. กลุ่มประชากรตัวอย่างเห็นว่าสัมพันธสารประเภทขบขันที่ได้อ่านเป็นเรื่องแปลกใหม่ที่ ยังไม่เคยได้ยิน ได้ฟังมาก่อน เช่น การประกาศขายวิญญาณ (แบบสอบถามเรื่องที่ 5) หรือพิธีกรรม การแต่งงานกับสุนัขเพื่อแก้เคล็ด (แบบสอบถามเรื่องที่ 11) เป็นต้น

จากรายละเอียดที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปเป็นตารางแสดงความถี่ในการปรากฏได้ ดังต่อไปนี้

ตาราง 13 สาเหตุของการบรรลุนิเวศประสงค์ในสัมพันธสารประเภทขบขัน

สาเหตุ	ความถี่ในการปรากฏ	ร้อยละ
1. เข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน	275	77.90
2. มีคำหรือข้อความขวนขวาน	45	12.75
3. เป็นเรื่องแปลกที่ไม่เคยได้ยิน ได้ฟังมาก่อน	33	9.35
รวม	353	100

จะเห็นได้ว่าสาเหตุของการบรรลุนิเวศประสงค์ในสัมพันธสารประเภทขบขันของกลุ่ม ประชากรตัวอย่างนั้น โดยมากแล้วเป็นเพราะกลุ่มประชากรตัวอย่างมีความเข้าใจในสัมพันธสาร ประเภทขบขันที่ได้อ่านโดยตลอดเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 77.90 รองลงมาคือ กลุ่มประชากรตัวอย่าง เห็นว่าสัมพันธสารประเภทขบขันที่อ่านมีคำหรือข้อความขวนขวาน คิดเป็นร้อยละ 12.75 และกลุ่ม ประชากรตัวอย่างเห็นว่าสัมพันธสารประเภทขบขันที่ได้อ่านเป็นเรื่องแปลกใหม่ คิดเป็นร้อยละ 9.35 ตามลำดับ

ส่วนสาเหตุที่ทำให้กลุ่มประชากรตัวอย่าง ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของสัมพันธสารประเภท ขบขันเท่าที่ควร จากการศึกษาพบว่ามีสาเหตุดังนี้

1. กลุ่มประชากรตัวอย่างเกิดปัญหาในการตีความสัมพันธสารประเภทขบขัน จึงทำให้ ไม่สามารถทำความเข้าใจสัมพันธสารประเภทขบขันที่ได้อ่านโดยตลอดเรื่องได้ เช่น ไม่เข้าใจคำ หรือข้อความ เป็นต้น

2. กลุ่มประชากรตัวอย่างเห็นว่าเนื้อหาของสัมพันธสารประเภทขบขันหนักเกินไป อ่านแล้วไม่ช่วยผ่อนคลายความเครียด เช่น เป็นเรื่องที่มีการอ้างตัวเลขทางสถิติ (แบบสอบถาม เรื่องที่ 3) เป็นต้น

3. กลุ่มประชากรตัวอย่างเห็นว่าสัมพันธสารประเภทขบขันที่ได้อ่าน มีขนาดความยาว ของเรื่องมากเกินไป ทำให้จับใจความได้ยาก เช่น แบบสอบถามเรื่องที่ 18 เป็นต้น

4. กลุ่มประชากรตัวอย่างเห็นว่าสัมพันธสารประเภทขบขันที่ได้อ่าน เป็นเรื่องที่เคยได้ยิน ได้ฟังมาก่อนแล้ว เช่น เรื่องภาพหลุดบนเวทีเดินแบบ (แบบสอบถามเรื่องที่ 17) เป็นต้น

5. กลุ่มประชากรตัวอย่างเห็นว่าสัมพันธสารประเภทขบขันที่ได้อ่าน มีส่วนอ้างอิงสังคม วัฒนธรรม ความเชื่อบางอย่างซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่น่าขบขัน เนื่องจากยังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมของ กลุ่มประชากรตัวอย่างมากนัก เช่น เรื่องการจูบ (แบบสอบถามเรื่องที่ 14) หรือเรื่องของการมีความ สัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ (แบบสอบถามเรื่องที่ 12) เป็นต้น

จากรายละเอียดที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปเป็นตารางแสดงความถี่ในการปรากฏได้ ดังต่อไปนี้

ตาราง 14 สาเหตุของการไม่บรรลุวัตถุประสงค์ในสัมพันธสารประเภทขบขัน

สาเหตุ	ความถี่ในการปรากฏ	ร้อยละ
1. เกิดปัญหาในการตีความ	137	54.58
2. เนื้อหาของเรื่องหนักเกินไป	38	15.14
3. เรื่องมีขนาดยาวเกินไปทำให้จับใจความยาก	13	5.18
4. เป็นเรื่องที่เคยได้ยิน ได้ฟังมาก่อนแล้ว	12	4.78
5. เป็นเรื่องที่อ้างอิงวัฒนธรรมซึ่งไม่น่าขบขัน	51	20.32
รวม	251	100

จากตารางจะเห็นได้ว่า สาเหตุของการไม่บรรลุวัตถุประสงค์ในสัมพันธสารประเภท
ขบขันของกลุ่มประชากรตัวอย่าง โดยมากแล้วเป็นเพราะกลุ่มประชากรตัวอย่างเกิดปัญหาในการ
ตีความคำหรือข้อความ คิดเป็นร้อยละ 54.58 รองมาคือ กลุ่มประชากรตัวอย่างเห็นว่าสัมพันธสาร
ประเภทขบขันที่อ่าน มีส่วนอ้างอิงถึงสังคม วัฒนธรรม ความเชื่อบางอย่างซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่น่าขบขัน
คิดเป็นร้อยละ 20.32 กลุ่มประชากรตัวอย่างเห็นว่าเนื้อหาของสัมพันธสารประเภทขบขันนั้นหนัก
เกินไป อ่านแล้วไม่ช่วยผ่อนคลายความเครียด คิดเป็นร้อยละ 15.14 กลุ่มประชากรตัวอย่างเห็นว่า
สัมพันธสารประเภทขบขันมีขนาดความยาวของเรื่องมากเกินไป ทำให้จับใจความได้ยาก คิดเป็น
ร้อยละ 5.18 และกลุ่มประชากรตัวอย่างเห็นว่าสัมพันธสารประเภทขบขันที่อ่านเป็นเรื่องที่เคยได้
ยินได้ฟังมาแล้ว คิดเป็นร้อยละ 4.78 ตามลำดับ

กล่าวโดยสรุปคือ ปัญหาที่เกิดจากการตีความสัมพันธสารประเภทขบขันมีสาเหตุมาจาก
ปัจจัยทางด้านตัวภาษา ได้แก่ การใช้ภาษาเชื่อมโยงความไม่เหมาะสม การละคำหรือวลี การใช้คำ
สแลง การใช้คำทับศัพท์ การใช้อักษรย่อ การใช้ชื่อยานามและการใช้สำนวน ส่วนปัจจัยด้านสังคม
วัฒนธรรมนั้น ไม่พบว่ามีผลต่อการตีความสัมพันธสารประเภทขบขัน แต่พบว่ามีผลต่อการบรรลุ
วัตถุประสงค์ในสัมพันธสารประเภทขบขันรองจากการเกิดปัญหาในการตีความ